

2009 VERSLAG INLEEFREIS

Marleen schrijft:

Woensdag 1 juli

's Morgens iets na 5 uur staan we in station van Roeselare. De een al wat meer uitgeslapen dan de ander. Met de trein vertrekken we richting Zaventem. Het is voor mij met gemengde gevoelens.

Blij om een ander continent te ontdekken, om Raja te zien, om andere mensen te leren kennen, moeilijker dan gedacht, voor de mensen die ik achterlaat...

In Zaventem moeten we heel wat controles door; Daar werd ik al 'bijna' een koppel met Noël. Op het vliegtuig zoeken we op de computer om solitair of sudoku te spelen. Na een goede vlucht landen we om 23.45 u in Chennai. Hier zijn er ook heel wat controles. Sommige controleurs dragen een mondkapje want ze zijn bang voor de 'Zwijnengriep'. Leen moest al van tijdens de landing naar toilet, maar mocht niet meer. Bij de controles was het Francky Biesbrouck en bijna Leen Piesbroek!!!

In verschillende groepjes worden we naar het hotel gevoerd: 'The Mount Manor'. Tijdens de rit leren we al heel wat over het verkeer in India, met één woord Chaotisch.

1.40 u. (2 juli) zit ik op een bed in Chennai. Slaapwel - kamergenoot Tine – bedgenoot Leen.

P.S. Misschien toch wel oordoppen gebruiken, want waar rijden al die vrachtwagens naartoe?

Donderdag 2 juli

Goedemorgen. Na een kort nachtje slecht slapen.... (amaai , wat een lawaai) is er om 9 uur ontbijt. Een spicy ontbijt met toch een gewoon eitje.

Hier horen we dat die 'vrachtwagens' eigenlijk laag overvliegende vliegtuigen zijn. Later zullen we er nog veel horen en zien. Je kunt je klok er bijna mee gelijk zetten, om de 10' vliegt er een over.

Om 10 uur zijn we klaar om Mahabalipuram te bezoeken met tempels aan de baai van Bengalen. We kunnen ook onze euro's laten wisselen in roepies. "Wordt het hier ooit wel eens stil ???" vraagt Leen.

Mahabalipuram tempels: Shore Temple (dicht bij het water)

Fives rathas (tempelkarretjes, elk uit 1 steen gehouwen). Daar gaan we allen in der schaduw van een boom zitten om te luisteren naar de uitleg.

De verkopers van allerlei kaarten en spulletjes zijn al aan onze zijde en ze volgen. Als je even interesse toont, laten ze je niet meer gerust. Over de middag gaan we iets eten bij Golden

Palate. Ik trakteer Willy en voor 547 roepies eten we vis, rijst met currysaus en ja Elk 1 liter water.

Daarna bezoeken we nog een deel van de tempels. We zien dan ook de 'Big Butterball of Krishna". In de natuur zien we ook apen. Waarom moeten Tine en ik aan Jan denken ????

Met het busje keren we terug naar het hotel door een krioelende massa auto's, allerlei bussen, brommers, moto's en fietsers. Deze mogen zagen we een man op een brommer. Gewoon ??? Neen !! Hij had wel 20 gestapelde tuinstoelen mee.

Bij de thuiskomst om 19 uur gaan we douchen en om 19.45 u. eten. Nu trakteert Willy met scampi's en ja ... water!

In de kamer nog eventjes lezen en puzzelen en om 22.30 u. "Slaapwel." Morgen ontbijt om 8 uur.

Vrijdag 3 juli

7.30 u. Ik zit al klaar op bed. Wat een warmte, wat een hels lawaai op straat. Ik heb wel beter geslapen want ik gebruikte oordoppen.

Vandaag gaan we Chennai bezoeken: tempels, musea, St-Thomas Mount...

We vertrekken om 9 uur en rijden eerst naar St-Thomas Mount. In de kerk is er een hoogmis, omdat het de verjaardag is van de moord van St-Thomas. (Hij werd neergestoken met een dolk.)

Er waren heel wat priesters uit Kerela gekomen. Ze droegen mooie versierde gewaden.

"Koorkappen" zeggen ze bij ons. Op de berg hadden we een mooi uitzicht over Chennai. Daar stonden ook nog verschillende beelden zoals van Moeder Teresa, de vroegere paus, de Calvarieberg. Er stond ook een speciale boom. Het stadsmuseum was gesloten vandaag. Vrijdag is een Hindu- feestdag.

Vandaar, terug in het verkeer en naar de kleurige Sri Kapaleeshawar Tempel. Daar in stilte rondgewandeld en de ceremonieën bekeken. In enkele tempels mochten we niet binnen omdat deze alleen door Hindoes mogen bezocht worden.

Na het tempelbezoek zijn we vegetarisch gaan eten in Saravana Bhavan. Dit hotel – eetgelegenheid is te vergelijken met de Mc Donalds. Overal, zowel in New York als in Dubai, dienen ze hetzelfde eten op.

Vooraleer we naar het strand gaan bezoeken we het 'Lotus-monument'. Dit mooie monument is gewijd aan een chieft minister. Tijdens de wandeling werden er heel wat foto's genomen. Tine wordt met groep meisjes, vrouwen gefotografeerd. Heel wat Indiërs willen graag op de foto staan, maar ze willen hem ook graag bekijken.

De mensen kijken meestal stuurs, maar als je zelf een teken geeft of glimlacht, zijn ze blij. Jammer maar deze keer klopt mijn vertaling niet. Leen hoeft de kinderen niet te schminken, er is wel een belangrijke handelaar gestorven. Daarmee zijn vandaag alle kraampjes op het strand gesloten. Als we van aan de waterlijn terugkeren naar de bus is er een jongen met

kruk en een jonge mama met baby die ons steeds volgens. (zigeuners??) Hartverscheurend dat je niets mag geven, want anders helpen we het bedelen in stand houden.

Dan rijden we nog naar de kathedraal en Tombe van St-Thomas. Er zijn maar 3 kathedralen over de hele wereld waar een tombe van een apostel is. Hier in deze kathedraal is dat St.-Thomas. In Rome St-Pieter en in Compostella Jacobus. Bij het eten om 19 uur spreken we af om nogmaals te telefoneren want tot nu toe is het nog niet gelukt. Wat latergelukt. Jan was in Rumbek. Papa in de kerk voor een trouw. Ook Leen kon Korneel bereiken. Vanavond een vroege slaapwel want morgen moeten we om 4 uur op.

Zaterdag 4 juli

Och, wat een slechte nacht. Misschien tussen 24 uur en 3 uur eventjes gedommeld en voor de rest.... Wakker.

4.20 u: Wij (Leen Tine en ik) zijn al klaar. Zonder ontbijt vertrekken we om 4.45 u: Naar het vliegveld. Doorheen de douane en allerlei controles stijgen we om 7.15 u op. Na een goede vlucht en met gekende deuntjes, die we nog zullen horen, landen we om 8 uur in Madurai. Alle bagage wordt in de busjes geladen en we gaan ontbijten in "Surya, continental breakfast". Hier in Madurai bezoeken we de Sri Meenakshi tempel met mooie plafondschilderijen. Deze zijn ze nu aan het herschilderen, en we zien goed het verschil. De heilige olifant is er goed opgeleid. Eten verdwijnt in de mond, geld in een potje bij zijn baas.

Hier is ook een zaal met 1000 pilaren, trouwzaal van de goden en godinnen. Deze tempel is één van de mooiste van Tamil Nadu

Na het tempelbezoek zijn we om 12.30 u terug bij de bus. Een stukje rijden om te stoppen bij een soort van wegrestaurant om te eten. Soep met naan en verschillende sausjes. Daarna nog een plas en met een fles water terug op de bus. Het verkeer buiten Madurai is heel wat kalmer dan in Chennai Maar toeteren doen ze toch.

In Madurai zagen we een man met de fiets en die vervoerde 20 à 30 kartons (plastiek) met eieren. Onderweg naar Cheranmahadevi is van alles te zien. Verderop bergen, weiden, bomen, zandvlaktes, man op fiets met hele huishouden, wegenwerken, vrouwen met takkenbossen, geiten.

Bij de aankomst in SCAD krijgen de meeste een tika of bindi en een bloemenkrans. Er is ook een lichtritueel. De kinderen spelen muziek in een kleine fanfare, en we kunnen de eerste foto's nemen van op de eerste campus. We worden er ook door Lieve en Amalia verwelkomd. Het is hier heel rustig. Dat is goed nieuws na een paar lawaaierige nachten!!.

Zondag 5 juli

We hadden alle 3 een goede nachtrust. Lieve en Geert een héél goede nachtrust want ze moesten “weer “gewekt worden.

Na het ontbijt hadden we een rondleiding op het domein. Eerst gingen we bij de mindervaliden.

Ze hebben geluk dat ze hier kunnen verblijven. Om de 3 maanden gaan ze even naar huis. Op zaterdag mogen ouders op bezoek komen. E is hier een meisje dat 15 jaar allen op straat woonde. Drie jaar geleden is ze hier gebracht. Ze kan niet praten, maar de begeleiders weten aan de klanken die ze voortbrengt wat ze wil zeggen en of ze blij, boos of verdrietig is. De ganse tijd hield ze Tine bij de arm. Ze loste niet. Prince leidde ons rond en gaf uitleg. Tot verleden jaar werkte ze hier op de campus. Nu geeft ze opleiding aan de vrouwengroepen en Edwin is haar vervanger. We zagen ook het sponsorkindje van Marjolein Vergote. Vroeger kroop het over de grond. Door de steun en begeleiding kan hij nu al stappen met behulp van krukken en kan hij ook al fietsen. Voor veel mensen maakt dit project een verschil tussen leven en overleven.

Charles vertelt ook nog over de studenten, 5000 die er jaarlijks bij SCAD afstuderen. Voor de helft is er zeker werk. Dus zoveel families raken hogerop of hebben een meer leefbaar bestaan. De studenten komen vooral uit de dorpen. Wie kan betaalt 8000 roepies. 50% is voor het loon van de leerkrachten, 25% voor boeken en materiaal en de overige 25% is voor mensen die niet kunnen betalen. De leerkrachten weten niet wie betaalt of niet betaalt. Moslima's doen aan de schoolpoort hun hoofddoek uit en dragen binnen de campus ook een uniform. Zo worden alle studenten gelijk behandeld. De kranten behoren ook toe aan de hogere kaste en een politieke partij. Ze vertellen niet altijd het juiste, maar wel wat hun goed uitkomt.

20% zijn rijke Indiërs, 20% middenklasse en de 60% zijn arm.

Wij, in het westen kunnen gewoon aan veel dingen veranderingen aanbrengen, wat ze bv. in India met “kaste” systeem niet kunnen.

1/ religie: als we naar een andere godsdienst willen overstappen kan dat.

2/nationaliteit; wij kunnen dat ook veranderen

3/ taal

Wie in een bepaalde “kaste” geboren wordt, houdt dezelfde religie, nationaliteit en taal. Dus voor hen hangt er veel van af in welke “kaste” je thuishoort. Dit systeem veranderen is een proces van lange duur. Na de rondleiding op de campus gaan we in de namiddag op bezoek bij de pottenbakkerij. Bij onze aankomst kregen de kinderen al vlug wat ballonnen. Daardoor waren ze heel opdringerig en ging er van de uitleg veel verloren.

Over de vrouwengroepen kwamen we ook het een en ‘ander te weten. Er zijn +- 2000 vrouwengroepen over 450 dorpjes. In een vrouwengroepje zitten er 12 à 20 vrouwen. Ze sparen zelf eerst wat geld en dan kunnen ze bij SCAD ook lenen. Wij bracht ook een bezoek aan de sariweefsters.

Hier zien we de vrouwen met groene sari, dit zijn de sariweefsters die een vrouwengroep vormen. Het is zeker 3 dagen werk om een sari te weven. Deze vrouwen wonen in propere

blauwe huisjes. Ze proberen om andere vouwen ertoe aan te zetten aan te sluiten bij een vrouwengroep. De weefster was heel blij om op de foto het staan. In dit dorpje is er ook een leidster van de vrouwengroep. We deelden hier niet uit, maar konden wel echte kindervreugde zien bij de hoedjes van papier. Die donkere ogen en hun glimlach!!! Onvergetelijk. Ik droeg de sari's van Tine omdat die foto's wilde nemen en werd door Geert direct tot "draagmoeder" gebombardeerd. Thuisgekomen... ja, zo noemen we deze campus, maken we met enkelen nog een wandeling tot aan het hoofdgebouw voor we om 19 uur moeten eten. Na het naar huis mailen was er repetitie met accordeon. Daarna naar de kamer. Om 22 uur al kaartjes geschreven.

Maandag 6 juli

7.30 u: Goede morgen. Het was moeilijk om in te slapen maar toch.. een goede nachtrust gehad.

Vandaag gaan we naar Pettai om de leprozen te bezoeken. We bekijken ook de Cheranmaka tempel. Dit is een tempel uit de 7 eeuw. Bij het bezoek aan de leprozen worden we onthaald in een 3 jaar oud gebouwtje dat gesponsord werd door een groep Engelsen. Hier vinden huwelijken plaats, vergaderingen van vrouwengroepen, mannengroepen, jeugd... Er zijn hier 44 huizen voor de lepralijders, maar er zijn er nog een 20 tal nodig omdat families uitbreiden, er schade is na de moesson... Elke patiënt krijgt 1000 roepies per maand. Wie al gesponsord is krijgt 500 roepies. Jonge mensen gaan vanuit dit leprozendorp bij SCAD of elders een opleiding volgen en vinden later gemakkelijker werk. Door hun verzorging kunnen ze de ziekte niet zo snel meer doorgeven en wordt ze ook vlugger opgemerkt zodat er hier binnen een aantal jaren geen melaatsen meer zullen zijn. Over de mensen waarvan er foto's genomen zijn heb ik enkele reacties opgeschreven.

-man in rolwagen, was vroeger ingenieur en werkte voor een groot bedrijf. Hij werd verstoten door zijn ziekte en raakte alles kwijt. Hij woont hier nu met zijn familie.

- vrouw in roze heeft dochter die verpleegster is en werkt in "CHARITE HOSPITAL"

- vrouw met gekleurd hemd drijft handel

- van de man met roze gestreept hemd en geruite longi is zijn zoon politieagent

- man in het donker gekleed werkt de zoon in computer.

Twee dagen per week is er een dokter. Er verblijven permanent een verpleegster en assistent in het dorp. De vader van de assistent is ook melaats. De assistent woont in het dorp met zijn gezin. Hij houdt ook witte konijnen.

Daarna gaan we naar de gipsy's.

SCAD werkt hier al 23 jaar. Traditioneel zijn het jagers, maar nu maken ze kettingen, handwerk en verkopen deze op markten en aan tempels. School vinden ze eigenlijk niet belangrijk. Hier zitten 200 leerlingen waarvan 100 gipsy's. We zien ook de slangenvanger aan het werk en daarna maken we een wandeling door het zigeunerndorp. Er is verschil tussen de ene tent en de andere, maar het aanblik is triest. 20% koos ervoor zich definitief te vestigen

in een huis, 30% woont in een bijna huis en 50% in tenten. Een aantal gezinnen ziet het belang van onderwijs al beter in en stuurt de kinderen nu ook naar school.

Na de lunch op de campus gaan we om 3 uur de CHILD LABOUR SCHOOL en een tempel bezoeken. Dit is een niet officiële school voor kinderen die aan kinderarbeid doen. SCAD huurt dit lokaal maar om 2 à 3 jaar veranderen ze van locatie. Ze stimuleren de ouders om de kinderen naar school te sturen door ze voedzaam eten aan te bieden – 100 roepies en dokterszorgen. De kinderen komen van 10 tot 4 uur naar school. In dit dorp maken ze veel sigaretten, eigenlijk mogen de kinderen niet meer werken maar voor en na schooltijd werken ze nog thuis. Ze ademen veel van de tabaksgeuren in en zo komen er hier veel longziektes voor. Thuiswerkende kinderen zijn moeilijk te controleren. Dit dorp telt ongeveer 2000 mensen waarvan 90% moslim zijn. De meisjes dragen pas na hun puberteit een hoofddoek. Wat verder zien we reuzegrote tempelkarren staan, een man is kleiner dan het wiel. Jaarlijks trekken 5000 mensen een kar door de hoofdstraten. De tempel die we hier bezoeken (Tirunelveli tempel SHIVA TEMPEL) staat op een 7 hect. groot gebied. We zien 4 beelden van tempelwachters, een staaltje van fijn gebeiteld steenwerk van het zuiden. Speciaal is ook de muziekhall. Zingende zuilen, we zien ook een gang met teksten en gebeden. In de verbindingsgang zijn de zuilen weer van steen, maar alles uit één stuk. Normaalgezien mogen niet-hindoes hier niet binnen, maar voor SCAD maakten ze een uitzondering. We wandelen verder naar de swinghalle. In april worden SHIVA en PARVATI hier op een gouden schommel gezet. Ze vieren opnieuw hun huwelijk. Er is hier dan ook dans zang en licht. Ook hier in deze tempel is een trouwzaal met 1000 pilaren. Ewald en ik laten ons verleiden tot een olifantentochtje. Het tempelbezoek is indrukwekkend en dankzij SCAD hadden we het voorrecht om op plaatsen te komen die anders alleen voor hindoes zijn. Dit was echt onvergetelijk.

Dinsdag 7 juli

Vandaag een vroege start want we moeten heel wat uren (5 à 6 uur) met de bus naar het verre Vilathikulam. Daar gaan we onder andere vrouwengroepen bezoeken in the middle of nowhere, voor deze streek zijn Steven en nog 2 andere medewerkers van SCAD verantwoordelijk. In dit Block is er ook een bureau en een grotere zaal. In deze zaal staan er toestellen waar kinderen met een handicap aan het oefenen zijn. Deze kinderen komen uit het dorp, gaan naar de gewone school en tijdens de middagpauze mogen ze hier oefenen. Er wordt hier ook door de groepen aan handwerk gedaan. Na een onthaal, uitleg en bezoek vertrekken we even later om het verste dorp (?) te bezoeken. We rijden door een droge - zandachtige omgeving. Wij westerlingen zijn eigenlijk wat aan het morren... Waarom? Zover!! Zo'n vreselijke weg!! We rijden op de enige weg die naar het dorp leidt. Het is hun "snelweg" naar Madurai. SCAD wil ons laten zien hoe deze mensen leven en ons een idee geven van hun bestaan. Eenmaal per dag is er een bus. Ze kunnen wandelen, fietsen (als ze al een fiets hebben). Hier zijn er heel weinig mensen met een brommer. Het is een heel droge streek. Tussen oktober en november regent het max. 140 dagen en dat is alles.

We worden ook weer verwelkomd met een lichtritueel. Het gouvernement stuurde machines om 2 waterputten te graven. De bevolking moest wel de kosten van het graven dragen en deed dit met medewerking van SCAD. Zelf kunnen ze dat niet doen, daar er een

zoutlaag van 30 à 40 cm is. Deze putten zijn verbonden met elkaar zodat het water de ene in de ander put kan overlopen. Met dit water kunnen ze een 6-tal maanden overbruggen. Als ze geluk hebben vullen zomerregens dit soms nog aan. Het laatste project was een nieuwe watertank met kraantje. Rond de vijvers en de waterpompen is alles gedaan om spaarzaam om te gaan met water. Aan de waspompen vloeit het waswater terug naar een lager aangelegd tuintje met groenten en kruiden. Rond de waterputten (vijvers) zijn er bomen en struiken geplant om erosie tegen te gaan. Alle plantgoed werd door SCAD geschonken. Hier in het verre dorp zijn er 17 zelfhulpgroepen, 13 vrouwen en 4 mannengroepen. Als ze een groep willen starten moeten ze zelf eerst roepies inbrengen, dit wordt op een bank gezet, ze dienen zich een 6 tal maanden te bewijzen en daarna kunnen ze 2 tot 6 maanden het gespaarde bedrag lenen bij SCAD. Om hun huizen te repareren, een naaimachine kopen, een winkeltje te starter, geit te kopen... te studeren, te trouwen, vee of plant-en zaaigoed te kopen kunnen ze persoonlijk aan de groep lenen. Na de oogst geven ze het geld dan terug of eenmaal ze opbrengst hebben van naaiwerk, verkoop in winkeltje...

Het grootste probleem van dit dorp is wel "WATER". Toch blijven ze niet bij de pakken zitten. Meisje in groen startte een kleine winkel. De vrouwen naaien voor de vrouwen en de mannen voor de mannen. Ze leiden iemand uit het dorp op om dan les te geven. De 13 vrouwengroepen vormen 1 FEDERATIE. De vrouw in "ORANGE" is de leidster. Deze groep vormt een link met de overheid (gouvernement) en probeert daar ook steun te krijgen. Laatst kregen ze 2000 roepies voor sociale zaken en watervoorziening. We bezochten hier ook de jager van het dorp. Hij werd gebeten door een slang en verloor een been. Hij probeert nu een prothese. Hij kreeg ook subsidie en daarmee startte hij een klein winkeltje. Op het eind bezoeken we hier de tempel. Charles vertelt ook over een bijeenkomst van alle vrouwengroepen en het zag er "ORANGE". Vrouwen verbonden aan SCAD dragen allemaal dezelfde oranje sari. (ik denk dat het hier was dat Charles dit vertelde al ben ik het niet zeker) Na het bezoek in dit verre dorp keren we terug naar Vilathikulan om te eten.

Woensdag 8 juli

Na het ontbijt hebben we een ontmoeting met Mr Cletus. Hij vertelt dat hij blij is met onze komst en hulp. Om 10.20 u. Vertrekken we naar een tsunamidorp "TIRENSCHENDUR" Onderweg zien we veel mooi geschilderde huizen Charles weet ons te vertellen dat dit van een grote moslimgemeenschap is. We rijden ook door een mooie groene omgeving, rijstvelden, palmbomen... en nu en dan zicht op zee!! Rond 12.50 u. komen we aan in het tsunamidorp. Het ontvangstgebouw werd door SCAD gebouwd. Er zijn hier 2 leerkrachten die betaald worden door de overheid. In dit dorp zijn er vrijwilligers en 2 vrouwen- en 2 mannengroepen. SCAD steunt hier met visnetten, ook herstelling van hun boten. Oudere mensen en mindervaliden worden ook opgevangen. Hier krijgen ze water via een pijpleiding daar ze in 't zand geen tank kunnen zetten. Indien er geen water meer is, bezorgt het gouvernement water in tanks. Ze gaan zich hier nu vooral toespitsen op "wateropvang".

Er zijn hier 108 huizen en er wonen 500 mensen. Bij de tsunami stierven hier 2 mensen maar bijna alles werd verwoest. Het probleem is wel dat ze van de overheid geen eigendomrecht verkrijgen. Volgens de overheid zouden ze veel verder van de zee hun huizen moeten

bouwen, 4 kilometer landinwaarts. Omdat het grootste deel van de bevolking vissers zijn, op het strand leven en de afstand zo moeilijk te overbruggen is, is dit niet mogelijk.

Met het geld (400.000 roepies) dat de bevolking bijeen bracht o.a. het geld dat ze konden lenen bij de bank en bij SCAD proberen ze weer het leven op gang te brengen. De "trainingen" zijn ook weer gestart, o.a. een naaiatelier. Ze kunnen 1 of 2 opleidingen volgen. Indien ze beide trainingen volgen, kunnen ze alles maken en zelf een eigen atelier starten. Tot slot maken we hier een korte strandwandeling. We kunnen allerlei schelpen zoeken en het is zalig warm, zelfs paradijselijk, maar wat moet het hier voor die mensen geweest zijn toen de tsunami voorbij raasde. In andere villages geven ze andere trainingen om o.a. zeep, snoep, melk en honing producten te leren maken. Een kleine geit kost 600 roepie. We bezoeken ook de groep die snoep maakt: "Sweet women". We zijn te laat om de productie te zien, maar we kunnen en mogen de "sweets" proeven. We leren ook dat "gie" geklaarde boter is.

Op de terugweg nog even in Tirunelveli gestopt bij RMKV om te shoppen. Je moet maar naar iets kijken of wijzen en de winkelbedienden staan al naast jou. Een "begeleid" winkelbezoek.

Donderdag 9 juli

Na het ontbijt maken we eerst een ritje om de mattenweefsters te bezoeken. Ze werken draadje per draadje en dit zo 6 à 8 uur per dag aan een weefgetouw op de grond. Het is een oude traditie van deze streek. Het model kennen ze uit het hoofd. Het is een moslim-communiteit en ze zijn de pioniers van het maken van matten. Er zijn 3 à 4 vrouwengroepen en SCAD brengt de vrouwen en hun matten naar grote beurzen.

De eenvoudige matten gemaakt van riet = 1 dag. Er zijn ook matten op bestelling bv. voor huwelijken en die vragen meer tijd. Terug op de campus gaan we naar de school. Daar is er een optreden van de ouderen met stoelendans, bal in emmer en op muziek bal doorgeven. Als de muziek stopt, is degene die bal heeft uitgeschakeld. Aan de winnaars mogen we nadien de prijzen overhandigen. Dit zijn allerlei plastieken dozen, kannen waarmee de mensen wel blij zijn. Deze ouderen zijn mensen die er helemaal alleen voor staan. Ze worden door SCAD gezocht, geselecteerd en mogen 1 maal per maand komen om een pensioentje op te halen en ze krijgen dan een medische check-up. Daar worden ook medicijnen uitgedeeld. Er is nu ook een mobiele groep die van dorp tot dorp gaat om de mensen en kinderen thuis therapie te geven omdat niet alle kinderen in de school kunnen verblijven. Mr Naga geeft ons hier wat uitleg.

De kinderen verblijden ons met zang en dans. Twee meisjes met wandelmoeilijkheden deden ook zittend een dans. En paar oude vrouwen zingen traditionele liederen. Na de lunch gaan we nog met de meegebrachte zaden naar de groep die instaat voor de tuin. De mentaal zwakke kinderen leren deze vaardigheden (tuinieren) om later toch hun eigen groenten en kruiden te kunnen telen. We geven een complimentje en het leidstertje groeit een kop!!! Iets later dan voorzien voeren ze ons naar Cheranmahadevi om inkopen te doen. We zoeken een gieter, zodat ze de nieuwe jonge plantjes niet moeten besproeien met tuinslang. We vinden er geen en brengen emmer met deksel mee. Misschien kunnen ze er gaatjes in maken en zo plantjes besproeien. We brengen ook hakjes mee om de grond te bewerken. In een lokale winkeltje hebben we ook hemden gekocht. Om 17 uur keren we terug met de bus

naar de campus. We moeten ook inpakken.

19.30 avondmaal en minifeestje voor Noël die morgen 76 jaar wordt. Cake met 1 kaarsje ... smullen maar. Tot nu toe Een reis met vele indrukken en vele emoties. Jammer dat we hier vertrekken.

Vrijdag 10 juli

Hiep, hiep hoera Noël is jarig.

Vandaag om 9 uur vertrekken we voor het weekend naar Kovalam. We doen alleen het allernoodzakelijkste mee en de rest brengen ze achter naar Tuticorin, waar de andere projectweek doorgaat. We verdelen ons in 2 groepen, want 1 groep rijdt nog naar Zr Maria Mouton, de andere groep rijdt rechtstreek naar Kovalam. Vooraleer we de campus afrijden staan de kinderen ons op te wachten en we krijgen allemaal nog een zelfgemaakt kaartje. Echt aandoenlijk. Wat moeten de begeleiders, de kinderen nu denken?? En wat denken wij!!!!

Onderweg is ook weer heel wat te zien.

- De bergketen tussen Kerala en Tamil Nadu
- Het grootste windmolenpark van Azië met meer dan 7000 molens
- Veel steenbakkerijen
- Ergens in de bergen gebouwen van "space"
- Een tempel midden op een berg
- Een diocees college en een kapel of kerkje boven op een rots.
- Veel waterlelies en lotusbloemen op plassen en vijvers

Bij het klooster en de school van Zr Maria staat een beeld van Pasterke van Ars in de tuin.

Bij het onthaal met koffie, thee, fruitsap en een koekje verteld Zr Maria ons dat ze heel veel heeft weten veranderen. Toen ze 60 jaar geleden hier aankwam, zaten veel kinderen en mensen onder vuil en ongedierte. Van de school was er geen sprake. Hiernaast is de grote school. Nu worden leerkrachten door het gouvernement betaald. We zagen hier ook groepen meisjes en vrouwen die bezig waren met het borduren. Prachtig werk maken ze hier. We krijgen ook pakken voor België mee.

Om de grens tussen Tamil Nadu en Kerala over te steken moet je betalen en krijg je een stempel. Openbare bussen en auto's hoeven niet te betalen. Toeristenbussen moeten wel betalen. Maar het SCAD busje mag ook zo over.

Aankomst te Kovalam (aan zee) in Kerala... Rijkste streek van Zuid-India.

Zaterdag 11 juli

Na het ontbijt vertrekken we met de bussen om de “kleine backwaters” af te varen.

Gelukkig mochten we met enkelen het toilet van het hotel eens gebruiken.

De boottocht zelf is paradijselijk. We zitten op plasticen tuinstoelen en geruisloos duwt de man de boot vooruit met een lange bamboestok. Wat is de natuur hier ongerept, prachtig. Even verder zien we mannen met hakken hun boot met zand vullen. Later tijdens de vaart zien we dat ze ook vast te komen zitten. Na de boottocht krijgen we de kans om terug te gaan naar de beach of een museum te bezoeken... In het eerste deel van het museum zien we allerlei godenbeelden gemaakt in brons. Ze zijn echt heel gedetailleerd! Het tweede deel toont ons heel wat schilderijen, sobere zoals de danseressen en het melkmeisje; meer opzichtig waren de schilderijen van 1600 à 1800. Veel van de dames en heren op de schilderijen droegen juwelen. Precies echt, precies erop gezet.

Onderweg, terug naar de beach is er ook van alles te zien. Er wordt veel aan wegenwerken gedaan. Het zijn hier ook de vrouwen die met hun platte schaal stenen dragen.

Naast een heel mooi huis kan je gerust een hutje zien. Hier er daar liggen ook zaken die gevuld zijn met vuil. Maar het blijft verbazen hoeveel vuil er nog op straat ligt en tussen bomen en struiken. Misschien zal het ooit verbeteren want aan het museum zagen we wel een jongen die een papiertje in de vuilnisbak deponeerde.

Op de terugweg ook nog even bij een warenhuis gestopt, daar heb ik wat kruiden gekocht. In het hotel even platte rust en dan gaan schoppen. We zijn eerst handtassen (zakken) voor Tine gaan kopen. Dan hadden we de story van de ring. Met de mooie ring met tijgeroog stonden we even later terug op straat. We mochten hem zomaar meenemen om aan Charles te tonen. Wij, Leen, Tine en ik stonden daar met ons mond vol tanden en de ring van 1800 roepies.

Bij de vriend van Charles kocht Tine een andere ring en tot slot, voor minder dan 1800 roepies had Tine 2 ringen. Tine en ik hebben dan nog op strand gewandeld en na onze zwarte voeten te hebben afgespoeld zijn we om 18.30 gaan eten.

22.15 terug op onze hotelkamer.... In slaaptenu. Slaapwel Kovolam met je mooie palmbomen en wilde zee.

Zondag 12 juli

Om 9.10 zijn we al op weg naar Kaniyakumari.

Onderweg is weeral heel wat te zien. Bergen, waters met lotus of waterlelies, palmbomen en bananenplanten, rijstvelden, marmeren rotsblokken, felgekleurde huizen maar ook hopen vuil. Bij een korte tussenstop eten de chauffeurs Indisch. Er is een paspauze en we kopen iets (chips) om te eten; We zien heel wat houtzagerijen, winkeltjes met jutezakken vol met rijst en groenten.

Kaniyakumari is het uiterste symbolische punt van India, ook wel cape comorin genaamd. Met de boot varen we naar een eilandje waar de Vivekananda tempel (memorial) staat. Daar

eert men een 19de eeuwse Bengaalse monnik die hier op de rotsen kwam mediteren. Hij bepleitte overal het Hindoeïsme en ging zelf onaangekondigd tot in het Amerikaanse parlement.

Hier zien we ook de zogenaamde voetafdruk van Devi Kanya (reïncarnatie van Parvati).

We zien ook het reuzegrote standbeeld van de voornaamste Tamil dichter Tiruvalluvar. Hij schreef 1330 gedichten (?? zinnen 133 – woorden 7), maar het fijne ervan ontgaat ons een beetje.

Terug op vasteland wandelen we tot het memorial van Gandhi (roze gebouw) Het grootste deel van zijn as zou in Delhi zijn maar een beetje is hier in de zee gestrooid. Zo komen hier ook mensen met as van hun overleden en strooien het ook in zee. Op deze plaats komen de Golf van Bengalen, Arabische zee en de Indische oceaan samen. Franky zegt: 't is cool om hier geweest te zijn, maar 't is wel warm.

P.S. Hoe lang duurt het voor de bananenboom vruchten draagt ?? Volgens Charles 10 maanden, volgens de computer 9 maanden, planten van stok later bloei nog 3 maanden en er zijn groene bananen. Na bezoek aan het zuidelijkste punt vertrekken we 10 voor 4 naar KVK Tuticorin, onze volgende logeerplaats.

Onderweg wordt er gestopt om een foto te nemen van een tempel met Apengod Hanuman

Met de nodige zegening, bloemen en bindi worden we om 18 uur verwelkomd in Vagaikulam – Tuticorin. In de tuin is er een voorstelling van het personeel Sumati en Esther zijn hier verantwoordelijk. We moeten de kamers verdelen. Er is hier geen airco. We worden er op gewezen om als het licht aan is de deuren en vensters toe te houden anders vinden de insecten goed de weg naar binnen. We voelen ook al heel snel de warme hevige moesson wind. Onze grote bagage werd al gebracht en we kunnen ons weer installeren. Om 19 uur gaan we eten. Het is voor elk wat wils. Spicy soep met een soort oliebol, coconutsaus+ tomatensaus – prinsessenbonen, noedels, frieten, cake en banaan. Om 20.30 trekken we ons terug op onze kamer. Het is er heel warm. De ventilatoren brengen weinig koelte. Buiten raast de moessonwind. Ik weet niet hoeveel beaufort maar het stormt en het is broeiheet. Wat brengt de nacht ?????

N

Maandag 13 juli

Het stormt nog steeds, geen regen. Gelukkig ! ?

De nacht was heel warm. Het slapen viel beter mee dan verwacht. “Gelukkig heb ik geen kersenpitje mee”, zegt Tine. Na het ontbijt vertrekken we naar ons werk voor SCAD.

Met het sponsorgeld is er een gebouwtje gezet, het kleine plaatsje is kantoor of bureautje. De grootste zaal is de traininghal. Hier zullen er vergaderingen gehouden worden. Ook is het de plaats waar volwassenen en kinderen met fysieke handicap kunnen oefenen.

Om 13.45 zijn we terug van onze eerste dag “meewerken”. Chapeau voor de mensen die dagelijks in deze hitte moeten wroeten. Mij ging het goed tot ik de eerste maal binnenging om te drinken. Daarna had ik het heel moeilijk. De schalen met keien en grind wogen precies zoveel meer. We hielpen cement aan te brengen om waterputten en muren te bepleisteren. Ook met het opvullen van de funderingen. Eigenlijk waren ze niet zo blij dat we kwamen helpen want het is hun werk en zo ook hun loon dat we afnemen. Ze zeggen ook dat wij ‘Belgen’ zot zijn om in zo’n hitte te komen helpen. We reden terug naar de campus om te eten en daarna om 15.30 u. de campus te bezoeken.

Hier is het centrum voor alle werking i.v.m. landbouw. In het hoofdgebouw krijgen we heel wat uitleg. Het was vroeger ook landbouwschool. Nu dient het meer om onderzoek te doen en de boeren komen hier om nieuwe methodes aan te leren. Ze mogen ook hun landbouwproblemen aankaarten. Er worden grondstalen onderzocht en zo bepaalde soorten mest aangeraden om hun grond, de voedzaamheid en productie te verbeteren. Er zijn ook 2 programma’s: een op de campus en een in het dorp

Er zijn hier ook 6 wetenschappers die helpen vanaf bodemonderzoek... tot planten, aanleggen van visvijvers, babykwekerij voor bomen, konijnen... We kunnen hierover nog meer lezen op de meegekregen folder. We kaarten het probleem van het “plastic” aan. Veel mensen willen er ook wel wat aan doen maar ze weten dat het een groot probleem is. Vroeger werd alles in papier ingepakt. Nu stoppen ze alles in plastic zakken. In grote steden beginnen ze al wat te sorteren, maar het er is een probleem om plastic bij fabriek te brengen. Tuticorin is ook heel droog. Te droog om druiven te kweken. Elders in India maken ze wel wijn van de gekweekte druiven.

Er zijn hier 20 à 40 regendagen tussen oktober en december, bij temperaturen van gemiddelde 27° (=moesson). 80% van de regen valt in die dagen. In maart april en mei zijn er soms ook nog enkele regendagen. Er is 3 maanden zo’n wind zoals we konden ervaren. Mei en juni zijn het heetst... tot 40°; nu is het 36°) in de schaduw. De zaaiperiode is in oktober. Ze hebben 1 oogst per jaar. Per dorp zijn er ongeveer 200 gezinnen die aan landbouw doen. Sommige velden liggen bij een tempel en die huren ze. 10 acr = 5 hect. En dan ben je een grote boer. Ze kweken vooral geiten en schapen. Schapen zijn delicatesse dan geiten. De melk die ze produceren gaan ze verkopen. De boeren produceren nog geen afgewerkte producten. Kaas is voor de hogere klasse. De gewone boeren hebben nog niet van kaas gehoord. Hun kinderen drinken melk. Zelf drinken ze er geen, ze verkopen de rest. De afnemers die melk verwerken worden zo rijk. 1 liter melk kost 10 roepies 1 liter water 15 roepies.

In India wordt er nog meer melk geproduceerd dan in Amerika. Ze kunnen het wel niet exporteren daar er te veel regels zijn. Hier investeren ze niet in goud of land maar wel in dieren. Ze gaan geiten houden. Niet voor de melk maar voor het vlees. Hier geeft een koe 800 tot 1000 liter in melkperiode; een ander soort (ras) geeft tot 2000 liter. “U moet die beesten niet helemaal droogmelken”, zegt Geert. Ze krijgen wel veel droogvoer. In grote veebedrijven gebruiken ze ook hormonen, in de dorpen niet. In bepaald dorpen gaan ze de melk pasteuriseren. Andere dorpen doen dit niet. Ze gaan echter nooit koude melk drinken. Ook gepasteuriseerde melk gaan ze koken. In de moesson (regenseizoen) hebben ze een overschot aan melk en daarmee maken ze melkpoeder. Ze maken ook ghee = geklaarde boter.

Nu vervolgen we onze tocht en gaan de verschillende zalen en proefveldjes bekijken en luisteren wat hier allemaal gebeurt.

1. Ze ontwikkelen natuurlijke mest tegen schimmels en deze toepassing bestaat al 20 jaar. De boeren komen naar hier om te zien wat er allemaal inzit, welk resultaat het geeft en hoe ze het moeten gebruiken. Een groep boeren van het dorp die komen bijleren, krijgen de mest het eerste jaar gratis om zo de andere boeren te overtuigen om natuurlijke mest te gebruiken. Het tweede jaar betalen ze 50%, maar ze proberen al iets van de opbrengst te verkopen en anderen te blijven stimuleren. Voor 1 acre hebben ze 1 kg nodig, is dan 2,5 kg per hectare. (volgens de rekenkundige van de groep, niet van mij dus)
2. Hier doen ze allerlei testen. De boeren komen met grond en waterstalen om ze te laten onderzoeken. Zo weten ze wat ze best op hun grond kunnen kweken of welke mest ze moeten gebruiken. Doordat er weinig organische koolstof in de grond zit, zien boeren het niet altijd meer zitten om voort te doen omdat hun opbrengst zo klein is. PH neutraal 7
3. Op allerlei manieren proberen ze de landbouw te verbeteren en de oogst te verhogen. Vanuit hieruit werken ze samen met de unief.
4. Experts zoeken nieuwe soorten groenten en meststoffen die hier kunnen groeien. Er werden ook al chemische meststoffen gepromoot maar ze weten dat dit ook problemen geeft. Water, lucht en aarde worden bezoedeld. Ze proberen nu zoveel mogelijk "puur natuur" te gebruiken. We zien ook de wormenbakken. De wormen zijn ingevoerd, maar ze hebben zich goed aangepast. Ze leren de boeren hoe ze hun afval kunnen composteren met wormen en palmladeren om het dan opnieuw te kunnen gebruiken. Hier moeten ze de vochtigheid in de gaten houden. Boeren die hiermee al goed overweg kunnen verkopen hun compost. Ze voeren ook al compost uit en ze krijgen goede prijs. Degene die niet meedoen, halen afval op en brengen het naar compostbedrijfje. Universitairers komen naar hier om te leren en problemen te ontdekken. Aan de unief zoeken ze op wat aan het probleem kan gedaan worden. Die kennis of het resultaat wordt naar de boeren gebracht en zo werken ze samen om opbrengst te verbeteren. Konijnenboeren komen ook naar hier om meer te weten te komen over het "konijnen kweken" Charles gaat hierna filosoferen met Tine want zij lust geen konijn. "Het zit allemaal in het hoofd. Je zou eens moeten weten welke kleine diertjes we allemaal eten." We lopen nog naar de tuin waar allerlei planten, struiken en bomen staan. Ongeletterde boeren kunnen hier komen om in de praktijk te leren hoe ze kunnen planten, telen. Ze slaan regenwater op in de put. Ze sporen de boeren aan om ook waterputten te graven om regenwater op te vangen. Ze kunnen dan vis in de putten steken en bij slechte oogst hebben ze dan toch eten. Het water loopt niet weg doordat de ondergrond klei is. Als Francky mij zo ziet schrijven, vraagt hij: "Wanneer komt die roman uit?" En ja... Indische mieren vinden 'Suzywafels' heel lekker.

Dinsdag 14 juli

Oei, een eerder slapeloze nacht. We weten ondertussen al dat deze wind hier 3 maand blijft waaien. Die alles droogmakende warme wind. Het kan niet anders dan dat het hier droog en zanderig is ... met zo'n rode aarde.

Bezoek aan vrouwengroep bij waterput: Sillanatham. Rond deze put zijn er meer dan 40 bananenbomen geplant. De mensen zorgen ervoor dat ze met water uit de put de bomen

water geven. Er zijn hier 6 vrouwengroepen en 1 mannengroep. Vroeger mocht er maar 1 per gezin gaan werken voor 80 roepies per dag. De vrouwengroepen hebben geëist dat er bij een gezin van 4 mensen er toch 2 mogen gaan werken. De oudere mensen worden onderzocht op cataract. (60 personen in de laatste 3 jaar). Er is ook een rehabilitatie project voor kinderen met een handicap. De vrouwengroepen hebben geiten en koeien en in het dorp een "shop". Van hieruit gaan we naar de patroonknippers. Ze keuren de meegebrachte elastiek goed, maar de patronen moeten ze niet hebben. We moeten tijdig op de campus zijn want Cletus komt vooraleer hij naar Delhi vertrekt. Hij dankt ons nogmaals en er wordt nog over de werking verteld. Marie-Therese zegt: "Jullie werk is als een druppel olie die in het water valt. Het maakt steeds grotere en grotere kringen." Als je het mij vraagt een mooie vergelijking. Na het vertrek van Cletus lunch om 13 uur. Het watermeloensap van deze morgen is mij niet bevallen, 2 cola's gedronken in de hoop dat het betert. Om 2 uur stappen we allen de bus op om naar het werk te gaan, lastig, verstand op nul. Er zijn mensen die geschilderd hebben daar waar ze konden. We hebben ook een menselijke ketting gemaakt en zo de platte schalen met stenen doorgegeven. Op de bus ook een touw gevlochten om morgen gemakkelijker water uit de waterput te halen, of om het hen te tonen hoe het ook kan. Onderweg moeten achteruit rijden want over de brug konden we niet door. Arazu wilde eens een alternatieve route nemen. In het dorp van Goemar (broer Sumati) gestopt, want hij moest verse kleren halen. Hij had zich vuilgemaakt aan de levende ketting. Hij liep ook onder de verfladder van Tine door. Er was vandaag een discussie over het werk van deze mensen. Er zijn toch wel eenvoudige middelen zoals bijvoorbeeld een kruiwagen om hun werk te verlichten. Is het zinvol om zolang te rijden om dan zo'n korte tijd te helpen? Charles geeft als reactie: "Wat met de heel jonge kinderen die jarenlang moeten sporten om eventueel als 20-jarige mee te doen aan de Olympische spelen?" Wij denken te westers. Hier zegt men: "Als 10 vrouwen hier 1 dag kunnen werken, is het bij 10 gezinnen iets beter" Met de kruiwagens gaat het vlugger, zijn er minder dagen werk en zijn er minder mensen nodig. 21.30 uur slaapwel.

Woensdag 15 juli

Na het ontbijt gaan we onze laatste voormiddag helpen. Wel te ontzien dat uur in de bus, konden we maar direct de handen uit de mouwen steken. Heel wat groepsleden hebben hun schilderwerk afgemaakt. Met de zelfgemaakte ladder en veel durf is de zijmuur ook geschilderd. Met enkelen hebben we de oprit klaar gemaakt. Daarna met man en macht de grote zaal van ondergrond voorzien. Zelf de technische leider stak zijn handen uit de mouwen. 's Middags krijgen Marie-Therese en Edwald bezoek van het sponsorkindje (van papa). In de namiddag was er het bezoek aan het zoutmijnschooltje en de zoutpannen. We kregen een welkom met bloemen. Het is vandaag ook een feestelijke dag want het is de dag van het onderwijs. Een minister die in Tamil Nadu het onderwijs verbeterde (o.a. gratis

maaltijden) wordt gevierd. Enkel kinderen geven een wat "militaire" welkom. Er is ook zang. De dames in zwart en oranje heten ons ook welkom. Bij het eerste dansje hoor ik al vlug "teddybeer, teddybeer draai je om" dan wel in het Engels. Heel wat danseressen en dansers passeren de revue... Zalig!!! Sinds 1988 is SCAD hier werkzaam. Het hoofddoel is om jonge kinderen de kans te geven om naar school te gaan. Sinds meer dan 10 jaar is Irene de drijvende kracht achter S.O.S zoutmijnkinderen India. SCHOOL FOR THE SALTPAN CHILDREN.

De Lions club van ter plaatse steunt ook deze school en de werking van SCAD. Ze waren hier vandaag ook aanwezig. Bij de rondleiding in de klasjes stellen de kinderen hun zelfgemaakt, didactisch materiaal voor. Indien we het nog niet wisten... nu kennen we wel de werking van ons hart. Ook de dieren van de zoo en de werking van de zoutpannen werden door de kinderen aan ons verteld, in Tamil of Engels, maar héél héél vlot!!! We konden ook meedoen aan hun rekenspelletjes.

Machtig... met hoeveel vuur ze het ons wilden vertellen, bij een frisdrank geeft Charles nog wat uitleg. Zoutmijnkinderen "SCAD" betaalt voor het onderhoud van de school, de lunch, uniform en lesmateriaal. Regentanken om water op te vangen zijn van de school. Verleden jaar zijn alle leerlingen (23) die hier het laatste jaar gedaan hebben, overgegaan naar het middelbaar. Tot 11 jaar kunnen ze hier school lopen en daarna tot 14 jaar in het dorp. De plus 14 jarigen gaan dan niet allemaal meer naar de stad om school te volgen. Na nog wat foto's, afscheid nemen, vertrekken we naar de zoutpannen. 60 km (ongeveer onze kust) lang en soms 4 km breed. Dit is hier het hoofdgebied. De zoutpannen zetten ze onder water met opgepompt water, geen zeewater. Er zijn grote en kleine zoutpannen. Na een 20-tal dagen vormen zich na de verdamping van het water kristallen. Met grote harken, rakels, brengen ze het op zijkanten om verder te laten drogen. Dit gebeurt meestal door de mannen. De vrouwen scheppen, harken het zout in hun schalen en dragen dit op hun hoofd naar de voorziene plaats. Deze schalen wegen 25 à 30 kg. Door dit ongezond werk komt er hier heel veel cataract voor. Ook raken deze vrouwen moeilijk zwanger en zijn er veel klachten over rugpijn, lelijke beenwonden en haarverlies. Bij de zoutpannen is er geen schaduw. De zon weerkaatst op het water. Daardoor veel "sneeuwblindheid".

Het zout wordt bewerkt voor allerlei doeleinden zoals strooizout, keukenzout, zout met jodium voor schildklierziekte. Er wordt ook zout van minder kwaliteit gebruikt voor "droogvis". Het afval dat achterblijft, wordt gebruikt in meststoffenindustrie. Hier is het zout- hoofdgebied van India en ze voeren heel veel uit naar de golfstaten. De werknemers zijn blij met onze petten en zonnebrillen.

Op de terugweg bezoeken we nog een productiecentrum. Na de opleiding van naaister kunnen ze hier komen werken. Er wordt hier samen gewerkt door mannen-, vrouwen- en jeugdgroepen. De opbrengst is voor hen, maar ze moeten een deeltje teruggeven aan SCAD. Na de Tsunami gaf SCAD hier ook steun, zodat niet alles voor de visvangst was. Er is ook één iemand die de marketing doet. Hier kocht ik het kleedje voor Lieke en mijn Indisch pak. Samen goed voor 250 roepies. Bij het avondmaal is het even stil, muisstil voor Leen die voor alle personeel en voor de groep een Afrikaans gebed zingt. Gelukkig viel de elektriciteit tijdens dit mooie moment niet uit!! Ja Leen ... in India kan het toch stil zijn.

Donderdag 16 juli

Oei ... La Toerista heeft toegeslagen, mottig, en zonder eten mee de bus op. Vandaag is het de feestelijke opening van ons sponsegebouw in Kurukkusalai waar we enkele dagen werkten. Dit gaat gepaard met heel veel rituelen. Vooraleer het gebouw te betreden worden we allen gezegend. Als "groepsleidster" mag Lieve het lint doorknippen. In de office(=kantoor) zijn een olielampje, bloemen en fruit klaargezet voor de inwijding van het gebouw. Het licht wordt aangestoken door de oudste, de jongste en nog 2 anderen van de aanwezigen. Het fruit is bedoeld als offergave. Dan worden alle aanwezigen verzocht om een weinig melk in kookpot te gieten. Deze wordt dan op een houtvuurtje tot koken gebracht en iedereen drinkt daarna van de warme melk. Deze handelingen als teken van vruchtbaarheid en leven. Alle genodigden gaan dan naar buiten om in de tuin een fruitboom te planten. Bomen als teken van de vruchtbare werken en tevens om de tuin van schaduwplaatsen te voorzien. Daarna gaan we naar de grote zaal waar onze sponsorkinderen geduldig wachten. Het geduld van de sponsorouders wordt ook op proef gesteld. We worden officieel verwelkomd door een teammanager van SCAD. Deze persoon was vroeger werkzaam bij de Verenigde Naties maar gaf dan de voorkeur om mee te werken bij SCAD. Ondertussen is het lonken naar de kinderen... Waar zit ons sponsorkind??? Herkennen we hem of haar ??? Noël heeft al heel vlug zijn sponsorkindjes ontdekt en fier als een gieter zien we hem zitten. De kinderen verrassen ons dan met zang en dans, de één al meer verlegen dan de ander. We kunnen ook supporteren bij de spelletjes. Wie kan met zijn handen de fles eerst vullen?? Even gaat het moeilijk wanneer de namen worden afgeroepen, maar Lieve snelt ter hulp en zo gaat het heel wat vlotter. Dan kunnen we met onze sponsorkinderen praten. Dit gebeurt in het bijzijn van hun of een leerkracht van de school. Het verloopt niet altijd vlot want wij verstaan niet zo goed hun Engels en zij het onze niet. Om 12.30 u maant Charles ons aan om afscheid te nemen. Zouden ze dat leuk gevonden hebben? Wat denken ze zelf? Charles zegt dat ze dit wel leuk vinden. In de klas vertellen ze dan over hun ontmoeting en mogen dan ook de geschonken cadeautjes uitdelen. Het sponsorkind mag alleen iets kleins voor zichzelf houden. Terug in Tuticorin gebruiken we samen het middagmaal en om 15 uur vertrekken we naar de luchthaven. Alweer afscheid nemen ... bah!! Ik wen er nooit aan. Gelukkig, Charlotte is al op weg naar hotel ... Ze is al in het hotel!! Charles gaat mee met Tine om ook Charlotte eens te ontmoeten. Terwijl we in de vlieghaven zitten te wachten, komen ze met het voorstel om via Bombay terug te vliegen. Er wordt wat heen en weer gepraat en we besluiten om het te doen. We krijgen van Chennai naar Bombay een vlucht in eerste klasse. Leen zal deze vlucht nog niet licht vergeten..."Je mag dan eens in eerste klasse vliegen". Na de vlucht van Madurai naar Chennai ... met zelfde muziek... overnachten we nog eens in hetzelfde hotel als bij aankomst. Ja, de vliegtuigen zijn er nog.

Vrijdag 17 juli

Het was weer een korte nacht. Na het ontbijt worden we in 2 groepen naar een groot winkelcentrum gevoerd. We kunnen nog shoppen en de laatste roepies opdoen. Willy die 's morgens zegt: "Ik mag niet klagen ik heb nog van niets geweten", doet een ritje heen en terug want onderweg had hij prijs. Rond 12 uur gaan we wachten want busje komt zo. Leen,

Lieve en Geert gaan nog wat kopen om te eten... Even later komen Leen en Lieve eraan, zonder Geert. "Hoe is het mogelijk", zegt Noël, "dat ze Geert vergeten zijn. "Ja, er was aan de winkel een in- en ander uitgang. Ondertussen kwam er een vrouwtje bedelen. We gaven de rest van ons water. Toen Lieve en Leen en Geert terugwaren vroeg ze aan hen ook iets. Lieve gaf ze een banaan, want het vrouwtje kreeg al water, maar de banaan wou ze niet hebben. Mijn roepies waren op aan de schoenen en nog wat kleins. Willy had nog vlug wat geld gegeven om voor de missiegroep van Deerlijk wat sjaals te kopen. In het hotel hebben we nog gedoucht en dan begint het wachten. De T-shirt van de "kerstcorrida" nog geschonken aan personeel van het hotel, de dragers van onze koffers. In plaats van dat het busje 3 maal moet rijden kunnen we in 2 keer naar de luchthaven. Bij aankomst is het eventjes zoeken waar de rest van de groep is. Ook als je in eerste klasse vliegt, zoals wij naar Bombay, moet je wachten. Korte, goede vlucht gehad. In Bombay mogen we in het restaurant gaan zitten en worden we wel verwend. Onze laatste vlucht van Bombay naar Brussel. Zal hij ook goed verlopen? Ja, we spelen weer solitaire, volgen de route op de scherm ... slapen ... puzzelen ... lezen.

Zaterdag 18 juli

7.50 uur we landen in Zaventem. Zijn alle koffers mee? Willy en Lucrèse? Is hij ook mee? Willy vlucht snel nog 2 maal richting wc. Afscheid nemen en tot ... Met onze koffers op zoek of onze chauffeur Tom er al is. Wat een blij terugzien want hij bracht de mensen mee die we toch gemist hadden. Een leuke verrassing!!